

ЦЕТИЊЕ

Ја имам једну представу детињу
Да сам живео некад на Цетињу.

Памтим свако лице што сам тамо срео
И гроб коме сам се у ведри дан пео.

И свако јутро чим бих прогледао
Прво бих томе грбом погледао.

Али као да више нема ни Цетиња,
Нити има мене, ни мојих светиња.

(Па више немам куда ни кренути,
Нити имам к чему главу окренути.)

Као да су среће и несреће моје
Везане за места која не постоје.

И као да се сав мој живот збио
У граду у коме никад нисам био.

ЦЕТИЊЕ

Ја имам једну представу детињу
Да сам живео некад на Цетињу.

Памтим свако лице што сам тамо срео
И гроб коме сам се у ведри дан пео.

И свако јутро чим бих прогледао
Прво бих томе грбом погледао.

Али као да више нема ни Цетиња,
Нити има мене, ни мојих светиња.

(Па више немам куда ни кренути,
Нити имам к чему главу окренути.)

Као да су среће и несреће моје
Везане за места која не постоје.

И као да се сав мој живот збио
У граду у коме никад нисам био.

ЧУВАРИ НАШЕ ПЛАВЕ ЈАДРАНКЕ

већ одавно избледела слова неког универзитета у Калифорнији а улепљена коса која му је падала на рамена делимично је скривала бледо лице одсутних, сивих очију.

Месарски помоћник Шиме Перов, годинама несретно заљубљен у Јадранку, једним бесним замахом сагаре располовити говеђи бут и баци згужвану кецелју мешту коске. Понештар умало не паде са бицикла. Јадранка је испла испред типа са минђушом као да га штити читавим телом. На његовом лицу није могло ништа да се прочита, сем досаде што се нашао у једном оваквом, безнападном месту. Лично је на сиву врану која је случajно залутала мешту галебове, али не верујем да је уопште приметио угисак који изазва својом чудном појавом.

Нисмо га видели два дана. Спавао је. Кајку да је Фране, Јадранкин отац, читава два дана чистио своју стару ловачку пушку, мада је био ловостај. Јадранка се, опет, причади, хвалила у бакалници да јој је муж рок-музичар.

Срећни под гранатом мурвом са мештанима, био сам и сам узбуђен. Па, расла нам је свима пред очима! Памтим све љене купаће kostime и летње флертотове. Годинама сам је гледао како зуји на старом бишкплу по тргу, правећи све веће и веће кругове, док ми сасвим не ишчезе са видика и не оде на ступаје у Београд.

И тако, чекали смо да видимо како нам изгледа зет, а рана јесен се већ најављивала лишићем што нам је све чешће падало у беванде, када из локалног аутобуса изађопе њих двоје: наша плава Јадранка и нека прожвакана сподоба са минђушом улевом уху. Био је одевен у ижвакану мајицу на којој су

трпећег дана поведоше га на рибање. Заспао је под провом тек што су испловили, а пробудио се следећег јутра, улуци. Уз то, испоставило се да уопште не једе рибу и не пије вино.

– Не слаже му се с другом! – приметише злобници испод мурве.

– А могла је бирати кога је хтјела!

Није нам прилизио; пio је кока коле и са-

тима читao стрипове. Није се ни купао. Седео је у својој избледелој мајци, која му је, била друга кожа и зурио у море. Јадранка објасни да је алергичан на сунце.

— Сунце му Исусово! — опсова Фране.

Шта све није радио да од зета направи Мушкарчину! Водио га да окопавају виноград. Кажу да је рокер све време преседео у јога-позицији, посматрајући како миље мрави. И док је Фране бетонирао цистерну, он се играо са корњачом.

Попут вучице која брани своје младунче, Јадранка је стајала између њега и свог родног места, али шкуре су код нас увек отворене и нема тајни по кућама, а нарочито их нема по ноћи када се чује сваки шум, свака реч, јер је bonaца. Једноставно, била су то два неспојива света: један који сади, заливава, окопава, лови, прергађује, дозиђује, бетонира и умире под врећом цемента, и други који од свега не разуме ништа и стално пита: „Да, добро, докле ћете да градите? Каđ ћemo мало да живимо и слушамо цврчке?“ А између њих, стајала је наша плава Јадранка, јединка која је разумела и једне и друге, а није смела стати ни на чију страну, да не повреди љубав.

Ex, ты мучни ручкови када се само ћутти и срчје чорба, ex, те ноћи када се пушти у постелији и свађа шапатом да не чују суседи, ex, ти чудни момци које доводе кући далматинске шкуре у господске градове што гордо пропа-

дају, хранећи се великим прошлопоћу, ex, та дуга лета...

После петнаест дана муха и ћутње, на наш мали трг дојури телевизија. Градски оди обуковше свечана одела као за мису, везаше кравате и изађоше на трг да говоре о потребама комуне. Али, нико их ништа не упита. Тражили су Јадранкиног мужа!

Најпре није хтео да изађе. Славао је. Преговарали су и преговарали, а онда га најзад умилостивише да се појави и отпева три песме на плје-бек. И кад се најзад сазна где се крије, на наш тихи трг похрлише foto-reportери, а за њима девојке, много лепше од Јадранке, за коју смо мислили да је најлепша. Име нашег градина није слизило са новинских страница. Наставде права гужва и њен вихор одвуче са собом и зета са минђушом у уху.

Једино је Јадранка копнила из дана у дан, али се и њен слушај лагано заборави кад отпутова за својим мужем.